

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2019

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org
IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Geachte lezer, beste donateur,

Het jaar loopt weer ten einde! Een mooi moment voor een terugblik op al het moois dat we het afgelopen jaar hebben kunnen realiseren. Dankzij jullie steun hebben we veel kinderen onderwijs kunnen bieden. Een hoogtepunt dit jaar was beslist de opening van het Opleidingscentrum/Restaurant QuinoaQ van Mama Alice in Ayacucho. Wat zijn we trots op het bereiken van deze mijlpaal! Maar zeker ook op het feit dat alle moeders van de naaiopleiding een betaalde baan hebben gevonden.

Ook in Arequipa hebben we mooie resultaten bereikt. Flor geeft met hart en ziel workshops aan de kinderen van Hogar de Cristo, Nuestro Hogar en Restaurando Esperanza. Dankzij de steun van een fonds wisten we een donatie te bemachtigen voor het betalen van een onderwijskracht, schoolgeld, de schoolspulletjes en uniformen voor de meisjes van Restaurando Esperanza. Tevens hebben we voor hen een muziekinstallatie kunnen kopen, zodat zij voortaan buiten op het sportveldje kunnen dansen. Wat een prachtige resultaten!

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

Een nieuwe toekomst voor velen, met dank aan alle donateurs.

World of Children Award

Begin dit jaar is de ONG Mama Alice Peru genomineerd voor de prestigieuze World of Children Education Award 2019. Deze Award is een van de vijf prijzen die World of Children, een groot Amerikaans Kinderfonds, jaarlijks uitreikt aan helden wereldwijd, die zich succesvol inzetten voor onderwijs- en toekomstmogelijkheden voor kwetsbare kinderen en jongeren. Uit de duizenden genomineerden wordt per categorie één persoon geselecteerd. Binnen de Amerikaanse media wordt de prijs gezien als "the Nobelprize of Child Advocates" en is op 7 november jl. uitgereikt aan Frederique en Elba op een benefietavond in New York City. Wat zijn we trots dat Frederique, als eerste Nederlandse ooit, deze prijs gewonnen heeft!

Terugblik op 2019

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te kijken. Graag wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie trouwe steun, waardoor wij vele kansarme kinderen in Ayacucho en Arequipa kansrijker kunnen maken. Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt. Zonder iemand tekort te willen doen, benoem ik een paar bijzondere donaties, die ik dit jaar heb ontvangen. Ontroerend zijn de donaties van lieve mensen, die bij hun huwelijksjubileum of een speciale verjaardag geen persoonlijke cadeautjes maar een donatie voor Kinderen van de Zon hebben gevraagd. Het is hartverwarmend dat mensen voor hun overlijden de wens uitspreken bij hun uitvaart i.p.v. bloemen een donatie voor onze Peruaanse snottebellekes te willen. Het raakt me iedere keer weer dat zij hierdoor met het einde van hun leven een nieuw leven schenken aan kansarme jongeren, een toekomst.

Een zonnige dag voor de Kinderen van de Zon.

Er werden diverse acties op Udense scholen, georganiseerd waarbij de leerlingen zich vol overgave inzetten voor ons project. Verder krijgen we al vele jaren op een rij een bijdrage van een winkel met tweedehandse kleding en van een echtpaar, dat spullen verkoopt op de tweedehandsmarkt in Turnhout. Daarbij vind ik het bijzonder dat ik regelmatig het levensverhaal van onze kinderen mag delen tijdens speciale gelegenheden. Ook waren we blij verrast met de donatie, die mijn neef en zijn vrouw hadden aangevraagd bij de Wereldwinkel Schijndel. En dankzij een prachtige donatie van een stichting konden we ons Opleidingscentrum inrichten. Dit zijn

voor ons allemaal prachtige geschenkjes uit de hemel! We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook op de warme samenwerking met Fr derique en Flor, die fantastisch verloopt. We zien het nieuwe jaar dan ook met vertrouwen tegemoet.

Onderstaand deel ik de verhalen van ONG Mama Alice in Ayacucho met jullie.

Levensverhaal Marivel Palomino Arango

(leerkracht ONG Mama Alice)

Mijn naam is Marivel Palomino Arango, ik ben 45 jaar oud en ik ben leerkracht van het individuele onderwijsprogramma van Mama Alice. Graag wil ik mijn levensverhaal met jullie delen.

Marivel begeleidt met hart en ziel de kinderen.

Ik heb een fijne jeugd gehad en op 5-jarige leeftijd ging ik naar de kleuterschool. Ik ging naar een schoolje bij ons in de wijk. Dit was niet verplicht en ik ging daar naar toe als ik er zin in had of omdat ik daar een groot stuk brood kreeg met tonijnsalade. Er waakte iemand over ons die de middelbare school had doorlopen of in de laatste klas van de middelbare school zat, omdat ze in die tijd nog geen leerkrachten voor het kleuteronderwijs hadden.

Mijn moeder verkocht schapenwol en mijn vader was in die tijd een hardwerkende timmerman, verantwoordelijk en huiselijk. Hij verafschuwde alle mensen die hun kinderen mishandelden en raakte ons nooit met een vinger aan. Als we echt ons boekje te buiten gingen sprak hij ons streng toe om ons te doen nadenken over ons gedrag. Ik herinner me dat als mijn moeder was werken, mijn vader vroeg op stond om voor ons te koken en dan pas naar zijn werk vertrok. Dat waren mooie dagen, omdat papa ons verwendde, de hele week onze haren kamde en een staart in het haar

van zijn drie dochters maakte. Mijn moeder was nobel, vrijgevig, ondersteunend en hardwerkend. Als er problemen waren hield ze er niet van om ruzie te maken, maar loste ze het graag op door te praten. Ik herinner me ook nog dat toen we klein waren we eten in zakken hadden zoals suiker, rijst en pasta. Soms klopten oude mensen op de deur en vroegen om een aalmoes. Mijn moeder negeerde hen nooit en deelde met hen het weinige dat we hadden. En soms gaven mijn oudere zus en ik hen iets. Het gaf ons een heel goed gevoel om hen te helpen en jaren op een rij kwamen ze terug tot we hen nooit meer zagen.

Marivel begeleidt met hart en ziel de kinderen.

Toen we op de middelbare school zaten, vroegen onze ouders nooit of we huiswerk hadden. Maar ik herinner me wel dat zij ons vertelden dat je alles wat je doet voor jezelf doet, dus doe er je voordeel mee. Als we geld hadden probeerden we studieboeken te kopen en anders gingen we boeken lenen bij onze oom. Ik herinner me nog heel goed dat ik in mijn puberteit geen mooie modieuze kleding had en dat mijn zussen en ik kleding en schoenen deelden. Op onze verjaardag maakte mijn moeder ons favoriete gerecht klaar en met Kerstmis kregen we alleen een kerstbrood, maar we genoten van het samenzijn.

Aan het einde van de middelbare school besloot ik om een onderwijsopleiding te gaan volgen. Een docente, Teresa, inspireerde me om dit beroep te kiezen, omdat ze mij met liefde leerde lezen en schrijven en als ze de klas iets uitlegde was het muisstil. Iedereen volgde aandachtig alle lessen. Ze was een vrolijke docente, bijna nooit boos en ze inspireerde ons om op onszelf te vertrouwen. Ze vertelde ons altijd dat een leerkracht een tweede moeder voor haar leerlingen moet zijn en toen we aan het einde van de schooltijd afscheid van haar namen

hielden we. Ze vertelde ons dat we altijd goede mensen moeten zijn en dat we altijd moeten vechten voor een goede toekomst en nederig anderen moeten helpen. Ik denk nog altijd aan haar als een van mijn mooiste herinneringen.

Irving geniet van de hulp en aandacht die hij krijgt.

Dat is waarom ik net als deze lerare probeer te zijn en met liefde, begrip en plezier de leerlingen les geef. Ik schenk aandacht aan de emotionele behoeften van de kinderen en breng hen normen en waarden bij. Daarom werk ik ook zo graag met de kinderen van Mama Alice, omdat juist deze kinderen onze steun zo hard nodig hebben. Bij het doen van dit werk voel ik een grote vreugde en voldoening in mijn hart; het raakt me als ze zich gefrustreerd voelen en de lessen niet begrijpen; als ze problemen hebben thuis; wanneer ze me vertellen dat ze mishandeld zijn, niets te eten hebben en verwaarloosd naar school komen; wanneer ze soms met een droevig gezicht en met tranende ogen binnenkomen als hun ouders in de gevangenis zitten; als hun ouders gaan gescheiden en ze niet op hun genegenheid kunnen rekenen; als ze moeten leven met alcoholische ouders en onoverzienbare problemen. Van mijn kant uit bewonder ik hen, omdat ze ondanks alles je een glimlach, een knuffel geven. Voor mij zijn al deze kinderen anonieme helden, omdat ze ondanks alles blijven overleven in een wereld waarin ze vanaf zeer jonge leeftijd geconfronteerd worden met problemen.

Als ik problemen heb in mijn persoonlijke leven, denk ik altijd aan de kinderen waarmee ik werk en vergelijk mijn problemen met die van hen. Dan zie ik dat mijn probleem bijna niets voorstelt ten opzichte van die van de kinderen en dat geeft me veel kracht om mijn problemen onder ogen te zien en daar een oplossing voor te vinden. Alles wat ik met de leerlingen meemaak

vertel ik bij gelegenheid tegen mijn eigen kinderen, zodat ze alles wat ze in huis hebben leren waarderen, zoals: de liefde van de ouders, driemaal daags een maaltijd, een warm gezin, de zorg voor hun gezondheid, opleiding en welzijn. Ik leer hen ook om hun medemensen en degenen die het nodig hebben naar beste vermogen te helpen, zodat ze een goed gevoel in hun hart hebben en dezelfde voldoening voelen die ik voel bij het helpen van anderen.

Met Individueel Onderwijs redden ook deze kinderen het.

Aan de kinderen met wie ik werk wil ik vreugde geven, de kans om betere mensen te worden, om door middel van een studie hun toekomst te veranderen en zo de cirkel van armoede van hun gezin te doorbreken. Ik wil hen zien slagen in het leven, met een professionele carrière of met een beroep en ik hoop dat het sterke mensen worden met veel zelfrespect en dat ze in staat zijn om elke moeilijkheid die op hun pad komt onder ogen te zien. Ik heb 3 kinderen: een 18-jarige tiener die door liefdesverdriet een moeilijke periode doormaakt, een 8-jarige dochter met een schildklierhormoonstoornis en een 7-jarige zoon met het syndroom van Down. Soms voel ik me hulpeloos, omdat ik alles snel voor hen zou willen oplossen. Maar alles is een proces en het enige wat ik moet hebben is veel geduld. Ik ben ongelooflijk blij dat ik mijn roeping heb gevolgd en de kans heb gekregen om docente te worden. Voor mij is elk kind met leerproblemen een nieuwe uitdaging! Ik wil jullie dan ook oprecht bedanken dat jullie het team van Mama Alice de kans bieden om ook deze kinderen de kans op een betere toekomst te geven.

Levensverhaal Jorge Allca Huamani (leerkracht Individueel Onderwijs)

Mijn naam is Jorge Allca Huamani, ik ben 40 jaar, de jongste van 6 broers en zussen en leerkracht Individueel Onderwijs bij Mama

Alice. Ik ben geboren in het district Chuschi, ongeveer 5 uur reizen met de bus van Ayacucho. Chuschi was het district waar in alle hevigheid destijds de gewapende strijd losbarstte van het Lichtend Pad. Toen het geweld steeds heviger werd verhuisde ons hele gezin naar de stad Ayacucho. Mijn vader, die timmerman was, opende een werkplaats in Ayacucho en mijn moeder ging producten verkopen in zeer afgelegen gebieden waar geen wegen waren. Ze verkocht truien, broeken, shirts enz. Ze droeg al haar handel op haar rug en maakte deze reizen eenmaal per maand. Maandelijks wisselde ze haar kledinghandel af met bijvoorbeeld producten als maïs, aardappelen, tarwe, enz.

Esthefany kan nu haar naam schrijven.

Mijn oudere broer Maxi was 20 jaar oud toen hij vol overtuiging ging samenwerken met de communistische partij, die tegen de regering vocht. Toen ze hem gevangen namen, lieten zij hem verdwijnen en we hebben nooit meer iets van hem gehoord. Dat was een zeer moeilijke tijd voor mijn familie, omdat mijn andere broer werd vastgenomen en als verdachte werd gemarteld. Mijn hele familie was erg bang en verdrietig over het verlies van mijn broer. Ik herinner me dat mijn moeder steeds in huilen uitbarstte, terwijl ze de naam van mijn broer mompelde. In de tijd van het terrorisme haatte ik als kind politie en militairen vanwege de tranen van mijn moeder. Ik zag hoe ze een jonge universiteitsstudent vanuit een vrachtwagen doodschoten op klaarlichte dag. En ik herinner me ook nog dat, als ik in alle vroegte naar school liep, ik altijd langs een verlaten terrein kwam en daar het lichaam ontdekte van een jonge man wiens schedel verbrijzeld was met een steen. Zo zag mijn jeugd eruit. Toen ik bijna klaar was met de middelbare school probeerde ik toegelaten te worden op de Universiteit, maar zonder resultaat. Dat jaar werd ik 18 jaar en moest ik verplicht

voor 2 jaar in militaire dienst. Op een dag werd ik gevangen genomen om mij te verplichten in militaire dienst te gaan en was ik een week vermist. Mijn familie had geen idee waar ik was.

Jorge en Marianne leren deze meisjes schrijven.

Ik vind het nog steeds vreselijk dat ik degene was die hierdoor mijn moeder opnieuw aan de verdwijning van mijn broer herinnerde. Eindelijk mocht ik bezoek ontvangen en mijn moeder en mijn zus kwamen. Ze omhelsden me en we huilden samen, omdat de behandeling die ze ons gaven erg vernederend was. Veel jonge mensen mochten al naar huis gaan, omdat ze geld hadden om te betalen. Mijn familie zei me dat ze een oplossing aan het zoeken waren om mij vrij te krijgen. Maar ik wist dat mijn familie dit nooit kon betalen en besloot te blijven en de militaire dienst te vervullen. Toen ik uit dienst kwam was ik veel volwassener en had ik mijn haat jegens de politie en het leger losgelaten, omdat ik toen begreep dat we allemaal deel uitmaken van dezelfde samenleving. Aan het einde van mijn militaire dienst slaagde ik erin om het universitaire toelatingsexamen voor de studie Wiskunde en Informatica te behalen. Ik heb altijd van lesgeven gehouden en had al praktijkervaring opgedaan met het helpen van mijn neefjes bij het maken van hun huiswerk en ook in de kazerne gaf ik les aan nieuwkomers. Toen mijn studie er bijna opzat hebben we een groep gevormd om les te gaan geven aan studenten met lage inkomens. En we sloten een overeenkomst met jeugdorganisaties in ver afgelegene wijken. Daar zagen we pas waar studenten echt behoefte aan hebben, iets wat we nooit hadden kunnen bevroeden. Alleen de voorbereiding van de leraar is niet voldoende; het is ook belangrijk om rekening te houden met de omgeving waar de student woont, dat wil zeggen hun milieu, hun realiteit, emotionele toestand en hun gezondheid. Mijn klasgenoten

en ik konden het project niet financieel steunen en hadden een budget nodig, omdat we geen inkomsten hadden. Daarom ging ik werken bij de Peruaanse ONG Mama Alice, waar men een heel mooie humane manier heeft van omgaan met kansarme kinderen. Dat sprak me erg aan. Ik ben een gelukkig mens dat ik al 8 jaar bij Mama Alice werk.

Inmiddels heb ik drie kinderen en een lieve vrouw. Mijn oudste zoon Eden is 12 jaar oud, een zeer aanhankelijk kind, dat symptomen heeft van ADHD. Ik weet niet in welke mate hij dit heeft en dit bezorgt ons veel moeilijkheden. Dankzij mijn werk bij Mama Alice heb ik geleerd hiermee te leven. Mijn andere 4-jarige zoon, Yamir, is ook lief, erg speels en lacht altijd. En ons lieve 1-jarige prinsesje Killa, is degene die overal waar ze komt automatisch de de show steelt. En ik mag zeker niet vergeten mijn vrouw te benoemen, die al 13 jaar aan mijn zijde staat en me altijd steunt. Ze is schoonheidsspecialiste en kapster en haar werk is echt haar passie.

De honger van de kinderen is groot.

Ik leer veel van het werken met de kinderen in deze wijk. Ik ben erg dankbaar dat ik mag samenwerken met professionals uit verschillende vakgebieden en met twee mensen als Frederique en Marianne, die met hun grote hart me inspireren om te blijven knokken voor het welzijn van de kinderen en gezinnen in Yanama, kinderen die onze steun zo hard nodig hebben. Ik heb geleerd dat elk kind anders is en dat het in hun aard ligt om te leren, ongeacht hun problemen, psychologische-, emotionele of lichamelijke gesteldheid. Ze hebben alleen maar veel geduld en genegenheid nodig, want zodra het geduld op is, verdwijnt de liefde door het raam. Vanuit deze positie en door mijn werk met deze kinderen ben ik er zeker van, dat we onze

samenleving kunnen veranderen en de onveiligheid van de kinderen kunnen verminderen. Daarom is het zo belangrijk dat we werken aan het bieden van gelijke kansen aan kinderen die achtergesteld zijn vanwege hun armoede en die worden verwaarloosd door hun ouders.

Met eindeloos veel geduld helpt Jorge de kinderen.

Als ik tegenwoordig de behoefte voel om lekker even te klagen denk ik aan deze kinderen, die ondanks dat ze zoveel tekort komen en alle moeilijkheden die op hun afkomen, altijd weer een glimlach op hun gezichtje kunnen toveren. In dat opzicht kunnen wij nog veel van hen leren. Het geeft me een heel goed gevoel te zien, dat kinderen die voorheen helemaal niet communiceerden, nu boos zeggen: "profesor, waarom ben je niet gekomen?" of een kind dat hyperactief is en het moeilijk vindt om meer dan 3 minuten te werken ontsnapt en me vervolgens door het raam staat te bespioneren en zegt: "Help je me hier, ik ben er weer?" Ik vind het ook heel mooi dat sommige kinderen, die niet bij het Individueel Onderwijs zijn aangemeld, uit zichzelf naar me toekomen en tegen me zeggen dat ze niet kunnen lezen en vragen of ze ook mogen deelnemen aan het programma van Mama Alice. Dat is een teken dat we op de goede weg zijn. Ik wil voor al deze kinderen een vriend zijn, een docent die ze vertrouwen en die hen begeleidt in de achterstand die zij in het onderwijs hebben opgelopen, zodat zij en de samenleving gelijke kansen en een beter toekomstperspectief krijgen. Mede namens de kinderen van Yanama wil ik u uit de grond van mijn hart bedanken dat u eraan bijdraagt dat wij deze droom kunnen realiseren.

Dankwoord van Telma, leerling naaiopleiding

Mijn naam is Telma, ik ben 21 jaar en heb een zoontje van 2 jaar. Ik ben geboren in Chiara,

waar mijn familie nog steeds woont, maar ik woon in de wijk Yanama in Ayacucho. Toen ik 14 jaar was raakte ik zwanger van mijn vriendje en moest ik van school af. Mijn vriendje wilde de verantwoordelijkheid dragen over ons zoontje en zei me dat we samen zouden gaan wonen in het huis van zijn ouders. De moeder van mijn vriendje besliste vanaf dat moment over mijn leven en maakte mijn leven onmogelijk. Ik moest iedere dag om 04.00 uur opstaan om voor iedereen het ontbijt, de lunch en het avondeten klaar te maken, het huis te poetsen en de kleren van het hele gezin te wassen. Mijn schoonmoeder bleef steeds maar achter mijn rug om tegen mijn vriendje zeggen: "Weet je wel zeker dat dit jouw zoontje is en dat je niet andermans kind aan het grootbrengen bent?"

Telma bespreekt haar mooie werk met Marianne.

Mijn schoonmoeder beschouwde me als haar dienstmeid en mijn vriendje respecteerde me totaal niet. Hij zei niets als zijn moeder me slecht behandelde. Iedere keer weer vroeg ik aan mijn vriend of we uit dat huis weg konden gaan, maar hij luisterde niet naar mij. Toen ik op 15-jarige leeftijd moeder werd van ons zoontje kreeg ik geen moment om te bekomen van de bevalling, want toen ik de volgende dag uit het ziekenhuis kwam moest ik van mijn schoonmoeder meteen weer aan de gang in het huishouden. Ze had alle was laten liggen en ik moest tot 's avonds laat met mijn baby op mijn rug buiten in de kou met koud water de was doen. Ik denk nog altijd dat mijn baby daarom ziek is geworden en enkele weken later aan een longontsteking overleed. Ik was totaal van de kaart, ben bij mijn schoonouders weggegaan en teruggegaan naar het huis van mijn ouders. Mijn vriendje kwam me zoeken en wilde dat ik weer mee naar het huis van zijn ouders ging, maar dat wilde ik absoluut niet meer. We hebben toen besloten om wel door te gaan met onze relatie, maar om niet

meer samen te gaan wonen. Het was en is nog steeds heel moeilijk voor mij om het verdriet en de pijn van het overlijden van mijn zoontje een plekje te geven. Toen ik 19 jaar was raakte ik weer zwanger en deze keer heb ik tijdens en na de zwangerschap goed voor mezelf gezorgd. Voordat ik de vakopleiding tot coupeuse bij Mama Alice ging doen werkte ik als huishoudster, omdat ik geen enkele opleiding heb.

Telma neemt vol trots haar naaimachine in ontvangst.

Toen ik vernam dat er een naaiopleiding in Yanama gegeven zou worden heb ik mijn werk onmiddellijk opgezegd en me ingeschreven voor deze vakopleiding. Wat is het afgelopen jaar de tijd gevlogen! En wat ben ik trots en blij dat ik mijn diploma gehaald heb! Nooit had ik durven dromen dat ik bij een van de beste drie zou horen en samen met mijn studiegenoten Yanet en Filomena een eigen naaimachine zou winnen. Ik wil me absoluut nog verder gaan bekwamen in het maken van kleding en in het starten van een eigen bedrijf. Mijn droom is nu om een eigen naaiatelier te openen en ik weet dat dit me gaat lukken.

Een nieuwe toekomst voor Yanet met haar naaimachine.

Ik voel me nu veel sterker en besluitvaardiger dan voor de opleiding en wil dan ook Marianne en alle mensen in Nederland, die deze opleiding voor mij mogelijk hebben gemaakt en mij met deze naaimachine een toekomst hebben geschonken, uit de grond van mijn hart bedanken. Hiermee heb ik niet alleen een beroep kunnen leren, maar heeft men mij ook geleerd mijn verdriet een plekje te geven en mijn wonden te genezen. Ik zie de toekomst met vertrouwen tegemoet. Diepe dank voor jullie vertrouwen in ons, bedankt voor het veranderen van ons leven. En zeker ook dank dat jullie ons de mogelijkheid bieden om ons verder te bekwamen in het zaken doen, zodat ik vol vertrouwen in mezelf vooruit kom in dit leven. Een warme omhelzing, mede namens Yanet, Filomena en al mijn klasgenoten, Telma.

Voor Filomena wordt haar droom werkelijkheid.

Zelfstandig ondernemen (verslag Naailerares Yrene)

Na het afronden van de naaiopleiding, begin juni van dit jaar, zijn we in juli officieel gestart met het bespreken van de plannen voor de cursus Ondernemen en Produceren met de meest gemotiveerde moeders, die de afgelopen jaren de naaiopleiding met goed gevolg hebben voltooid. 80% van de moeders kon zich helemaal in ons voorstel vinden en gaven aan graag deel te willen nemen aan deze opleiding over zakendoen, omdat dit precies de kennis is die zij missen. Tijdens deze vergadering hebben we gebrainstormd over hun ideeën; over het waarom van het hebben van een eigen bedrijf en wat willen ze gaan produceren. Tevens hebben we een productie- en verkoopstrategie voor de moeders gemaakt en hen uitgelegd wat de consequenties zijn van het krijgen van een microkrediet om hun eigen bedrijfje te starten. In de dagen na de vergadering wilden 6 moeders

een persoonlijk gesprek met mij hebben, waarin ze me vertelden waarom zij, vanwege hun zware leven, geen economische verantwoordelijkheid op zich durfden te nemen om te gaan ondernemen. Als voorbeeld noemden zij het probleem van het opvoeden van hun kinderen; de zorg voor hun dieren; het doen van het huishouden; van enkele moeders klaagde hun echtgenoot over de verwaarlozing van hun kinderen en de angst dat zij de lening van het microkrediet niet zouden kunnen terug betalen.

Wat boffen de moeders met een lerares als Yrene!

Persoonlijk denk ik dat deze moeders, die al zoveel jaren een vaste routine hebben in hun dagelijkse leven, genoeg nemen met de situatie waarin ze leven, omdat ze zich daar veilig bij voelen. Maar zeker ook hun lage zelfrespect speelt hierbij een rol, waardoor zij zichzelf niet toestaan om te dromen van iets nieuws, iets totaal anders voor zichzelf. Dit alles, in combinatie met hun economische afhankelijkheid van hun echtgenoot, bezorgt hen een grote angst en onzekerheid om de verantwoordelijkheid te dragen over een beslissing die hun dagelijkse routine overhoop haalt. Het draait namelijk niet alleen om de productie van hun producten, maar zij zullen ook op zoek moeten gaan naar kopers en hun producten aan de man zien te brengen, iets wat totaal nieuw is voor hen. Het trieste was dat de andere gemotiveerde moeders, door naar de besluiten van deze 6 studiegenoten te luisteren, ook onzeker werden, de moed dreigden te verliezen en begonnen te denken dat ook zij dat misschien niet konden en dat ze zouden falen. Met als eindresultaat dat bijna 100% van de moeders bang en onzeker was. Eerlijk gezegd voelde ik me heel verdrietig, boos en teleurgesteld door deze situatie. Ik was er in het begin vanuit gegaan dat alle moeders deze kans met twee handen zouden aannemen, omdat ze

een renteloze lening zouden krijgen en begeleiding in het productie- en ondernemingsproces. Ik had tijd nodig om te verwerken wat er gebeurde, om hen uiteindelijk te begrijpen, te steunen, enthousiasmeren en motiveren, dat zij met deze eenmalige kans in hun leven hun situatie ten goede zouden kunnen keren en om hen hun angst te leren loslaten.

De moeders leren hun producten te verkopen op de markt.

Ik heb met elk van hen gepraat, hen uitgelegd dat ze niet alleen staan en naar hen geluisterd, om al hun angsten te leren kennen. En door hen te leren begrijpen kon ik hen op andere gedachten brengen en durfden de moeders uiteindelijk, deze voor hen zo grote verantwoordelijkheid, op zich te nemen. Met als prachtig resultaat dat we in de maand juli met 19 zeer gemotiveerde moeders deze specialisatie-cursus over ondernemen, produceren en verkooptechnieken zijn gestart. Niet alleen voor deze moeders, maar ook voor mij, zijn de opleidingen die ik aan deze vrouwen geef mooie levenslessen. Ik heb geleerd dat ik met veel geduld, door begrip te tonen voor de situatie waarin deze moeders leven, me in hun situatie te verplaatsen, hen te motiveren en stimuleren en te laten zien dat ze niet alleen staan, veel bij deze moeders kan bereiken waardoor zij deze belangrijke spannende stap in hun leven hebben durven zetten. En wat ben ik er trots op dat tot op heden iedere moeder maandelijks haar lening heeft terugbetaald! Dit alles hebben wij alleen kunnen realiseren dankzij jullie steun en een ding weet ik zeker, dat jullie hiermee een belangrijke positieve verandering hebben teweeggebracht in de gezinnen van deze moeders. Muchas gracias! Yrene

Levensverhaal Ronaldo

(leerling koksopleiding Mama Alice)

Mijn naam is Ronaldo, ik ben zeventien jaar oud, kom uit een gezin van 6 kinderen en doe de koksopleiding van NGO Mama Alice. Al als

klein kind van ongeveer 5 jaar was ik er getuige van dat mijn vader mijn moeder mishandelde en haar bewusteloos achterliet. Er was geen geld thuis, want mijn vader werkte alleen om te drinken. Als mijn vader om 16.00 uur nog niet thuis was, betekende dit dat hij met zijn vrienden aan het drinken was, dat hij dronken zou thuiskomen en ons zou mishandelen. Daarom verstopte ik me onder het bed en smeekte God dat mijn vader me niet zou vinden. Als mijn vader dan thuiskwam, begon hij te schreeuwen en mijn moeder te slaan. Mijn zussen probeerden haar te verdedigen, met als resultaat dat hij ons allemaal sloeg.

De koksopleiding, het begin van een nieuw leven.

Studeren was niet voor mij weggelegd. Toen ik nog op school zat, waren er dagen dat ik niet naar school ging om spelletjes te gaan spelen in het Internetcafé. Hier had ik geen geld voor en dat stal ik van mijn zussen. Tijdens de lessen dacht ik altijd aan mijn moeder. Ik vroeg me dan af of mijn vader al thuis zou zijn en of hij haar weer zou slaan, omdat ik op een dag toen ik thuiskwam uit school mijn moeder bewusteloos en bloedend op de vloer vond. Ik dacht dat ze dood was. Ik riep onze burens en zij hielpen mijn moeder. Sindsdien was ik altijd wanhopig als ik in de klas zat en wilde ik naar huis rennen om mijn moeder te beschermen. Alleen tijdens het spelen van games kon ik vergeten wat er thuis zich afspeelde en daarom ging ik graag naar het Internetcafé.

Toen mijn vader erachter kwam dat ik de lessen op school miste, ging hij me zoeken in het Internetcafé en sloeg hij me en sleurde me mee naar huis. Vanaf die dag bracht mijn vader me een maand lang naar school en haalde me weer op. Tot hij op een dag niet kwam opdagen en ik meteen weer naar het Internetcafé ging. Ik speelde de hele dag met het geld dat ik van mijn

moeder had weggenomen. Toen ik het Internetcafé verliet was het al nacht en ik was bang dat mijn vader naar me op zoek was om me te slaan. Daarom besloot ik niet naar huis terug te keren. Ik had enorme honger en vroeg om aalmoezen op straat. Mensen gaven me geld, zodat ik eten kon kopen en van wat ik overhield ging ik de volgende dag weer gamen. Het was erg koud, ik wist wat karton te bemachtigen en ging slapen op de bankjes in het park. Zo gingen de dagen voorbij en ik raakte bevriend met enkele kinderen die op straat leefden. Zij lieten me zien waar ze sliepen. Het was een afschuwelijke plek, er waren veel kinderen, maar ik was gelukkig niet meer alleen en ik was niet langer bang.

Op een dag viel de politie bij het Internetcafé binnen, ze pakten ons op en namen ons mee naar huis. Ik wilde niet meegaan en smeekte hen huilend om me niet mee naar huis te nemen, omdat mijn vader me zou slaan. Toen ik thuiskwam sloeg mijn vader me met een ketting, ze waren helemaal niet blij me te zien. Mijn vader zei me dat ik moest gaan werken en dat ik voortaan alleen het huis uit zou mogen om te studeren en te werken. Ik studeerde tot het tweede jaar van de middelbare school en bleef mijn vriendschap met mijn straatvrienden onderhouden. Als mijn vader ging drinken, ontsnapte ik naar het Internetcafé. Ik verliet ons huis niet meer, want ik me herinnerde de momenten dat we koud en hongerig waren en om die reden besloot ik thuis te blijven wonen.

De koks genieten in ons nieuwe opleidingscentrum.

Toen ik 13 jaar oud was, kwam mijn vader dronken thuis en wilde me slaan. Ik accepteerde dat niet en duwde hem van me af. Toen ontdekte ik dat ik inmiddels ouder was, ik was geen kind meer en kon me verdedigen tegen mijn vader zodat hij me niet zou slaan. Op die dag, nadat ik

mijn vader geduwd had, verliet ik het huis met mijn straatvrienden. Ik was zo wanhopig, dat ze me marihuana aanboden zodat ik rustiger zou worden. Niemand kon me meer pijn doen. Gedurende enkele dagen zat ik op straat te roken met mijn vrienden en ik ging alleen naar huis om te eten. Mijn moeder hilde, gaf me te eten en dan ging ik weer weg. Toen ik op een dag thuis ging eten ontmoette ik mijn vader in het huis, maar hij zei niets tegen mij. Mijn vader wist dat hij me niet meer kon verslaan. Ik verliet school en ik ging alleen naar huis om te eten en te slapen en daarna vertrok ik om plezier te maken met mijn vrienden.

Koken is een daad van liefde, opdienen de ultieme kunst.

Ik ging me heel slecht gedragen tegenover mijn zussen, omdat ze zich met mijn leven wilden bemoeien, maar dat liet ik niet toe. Steeds zeiden ze tegen mij dat ik onze moeder aan het huilen maakte, ze beschuldigden mij ervan dat ik hun geld wegnam of dat ik hun kleren aantrok. De waarheid was dat ik niets om aan te trekken had en daarom leende ik hun spullen. Hierover kregen we steeds discussies en alleen als ik tegen hen begon te schreeuwen lieten ze me met rust, dus daarom schreeuwde ik tegen hen. Ze zeiden altijd tegen me dat ik erg agressief was, maar het enige dat ik deed was mezelf verdedigen tegen anderen, ik zou nooit meer iemand toestaan mij te slaan. Op een dag ontmoette ik een zeer leergierig meisje en ik werd verliefd op haar en ze werd mijn vriendin. Ze studeerde aan een instituut en motiveerde me om te gaan studeren. Toen ik mijn ouders vertelde dat ik wilde studeren reageerden ze helemaal niet. Ik begrijp het helemaal dat ze me niet wilden steunen vanwege mijn slechte gedrag richting hen. Bovendien is een koksopleiding erg duur en hadden we thuis geen geld om dit te betalen. Mijn zus Ana werkte en studeerde bij Mama Alice. Zij was het die me vertelde dat Mama

Alice een nieuwe koksopleiding zou starten en dus schreef ik me in. Voor mij is koken echt een kunst. Je moet een gave hebben om te studeren en ik heb nu ontdekt dat ik dat talent heb. Ik zal ernaar streven om de hele opleiding af te maken. Niemand geloofde in mij, alleen Mama Alice en ik zal hen laten zien dat zij zich niet in mij vergist hebben. Dat ben ik aan jullie, aan Mama Alice en aan mezelf verschuldigd. Ik bedank Mama Alice en alle donateurs voor het vertrouwen en geloof dat jullie hebben in jonge mensen zoals ik en voor al jullie steun. Ik zal er alles aan doen om mijn koksopleiding goed af te ronden, zodat ik eens in de toekomst mijn eigen restaurant kan starten. Dat was altijd een droom die ik als klein kind al had en die ik nu zal gaan realiseren.

Onderstaand deel ik de verhalen van de projecten in Arequipa met jullie.

Levensverhaal Noemi

(leerling Hogar de Cristo)

Mijn naam is Noemi, ik ben 17 jaar en eerstejaars studente Bedrijfskunde aan de Universiteit van Arequipa. Ik woon samen met mijn moeder en broer Gustavo van 23 jaar. Mijn moeder is kokkin en mijn vader woont niet meer bij ons, omdat hij wegens mishandeling in de gevangenis heeft gezeten. Na vrijlating is hij in Tacna gaan wonen en daar heeft hij nu een ander gezin gesticht.

Noemi bereidt zich voor op haar danslessen.

Tevens woont mijn neef Cristofer van 17 jaar bij ons. Hij zit in het laatste jaar van de middelbare school. Mijn oom en tante hebben hem en zijn 3 jongere zusjes verlaten toen zij nog heel klein waren. Ze werden in het weeshuis Casa Verde geplaatst. Helaas heeft dit tehuis besloten dat jongeren van 16 jaar en ouder het huis moeten

verlaten. Daarom heeft men contact met mijn moeder opgenomen of zij voor Cristofer kan zorgen. Het opvanghuis verbiedt hem om contact met zijn 3 zusjes te hebben. Voor mijn moeder was dit een moeilijke beslissing, want het is voor haar al moeilijk om in ons eigen levensonderhoud te voorzien. Laat staan voor 4 kinderen meer. Ze heeft dan ook aangegeven dat Cristofer bij ons kan komen wonen, maar helaas niet zijn 3 zusjes. Hopelijk kan Cristofer een opleiding gaan volgen en kunnen zijn zusjes bij hem komen wonen zodra hij een baan heeft.

Mijn broer Gustavo is net als ik van kleins af aan naar Hogar de Cristo gegaan. Na de middelbare school heeft hij een driejarige administratieve opleiding gedaan, waardoor hij nu een baan heeft in een heel bekende winkel in Arequipa. Gelukkig kan hij hierdoor financieel een steentje bijdragen aan ons gezin en kan hij sparen voor een studie aan de Universiteit. En zoals ik danslessen geef aan de leerlingen van Hogar de Cristo vertelt mijn broer als ex-leerling tijdens de workshops van Profesora Flor aan de jongeren over zijn leven, dat het belangrijk is om te studeren en een beroep te leren en dat je een band moet blijven houden met het opvanghuis. Dit helpt de jongeren inzien dat ook zij studiemogelijkheden hebben en dat eens hun inspanningen beloond worden.

Noemi en haar broer Gustavo.

Zelf word ik al ongeveer 11 jaar bij Hogar de Cristo opgevangen, vanaf mijn zesde jaar. Wat ben ik gelukkig met alle leerkrachten van het opvanghuis en dat zij ons onderwijs bieden en daar waar nodig ons corrigeren! Ik geniet van de workshops die Profesora Flor ons geeft, omdat ze ons met de onderwerpen die ze behandelt aan het denken zet en laat zien dat we sommige dingen voor ons eigen bestwil beter niet kunnen doen. De stof die ze behandelt helpt ons om al

tijdig over een eigen levensplan voor de toekomst na te denken, iets waar thuis nooit over gesproken wordt. Tijdens de workshops denken we ieder voor zich wat we van het onderwerp vinden dat Flor behandelt en delen we allemaal samen onze ideeën hierover. Ik wil jullie dan ook heel hartelijk bedanken dat jullie ons de kans bieden dat we zo breed geïnformeerd worden over levenszaken en normen en waarden, zodat ook kinderen zoals ik leren en voelen dat onze mening ertoe doet en dat ook wij er mogen zijn.

Dansles van Noemi op de patio van Hogar de Cristo.

Voor ons allemaal is Hogar de Cristo als ons tweede thuis, omdat we hier veel meer uren doorbrengen dan in ons eigen huis. We studeren, spelen en soms maken we een uitstapje. Nu ik op de Universiteit zit heb ik minder tijd om naar het opvanghuis te gaan en ik mis dat echt. Ik ben er zó aan gewend om in het opvanghuis te zijn ❤️, hier voel ik me thuis. Ondanks dat ons opvanghuis heel oud en versleten is, is Hogar de Cristo een erg fijne plek voor de kinderen en krijgen we daar alle kansen om ons te ontwikkelen. Ook voor onze moeders is het een hele geruststelling dat we zo goed worden opgevangen en begeleid, want nu hoeven zij zich niet langer zorgen te maken over de bescherming van hun kinderen en kunnen ze met meer concentratie hun spulletjes verkopen op straat. De leerkrachten hebben een band met ons opgebouwd en dat geeft ons meer vertrouwen om onze problemen met hen te delen. Ik ben oprecht blij en erg dankbaar dat jullie ons steunen!

Het is dan ook onze plicht als kinderen en adolescenten van Hogar de Cristo, dat wij degenen die ons steunen en die veel van ons verwachten, voldoening geven door goed te studeren, zeer verantwoordelijk te zijn en dat we als een goed mens leven. Daarom wil ik ook graag mijn vrijwilligerswerk bij Hogar de Cristo met jullie de-

len. Mijn favoriete hobby is dansen en ieder vrij moment geef ik vrijwillig danslessen aan de kinderen van het opvanghuis Hogar de Cristo. Ook dit jaar heb ik met de leerlingen aan de jaarlijkse danswedstrijd voor kinderen van opvanghuizen deelgenomen. Ik geniet van het lesgeven aan mijn klasgenoten en hoewel de dingen soms gecompliceerd zijn, geef ik niet op en moedig ik de kinderen aan om door te gaan met dansen. Ik ben heel trots op onze dansgroep en deel heel bijzondere momenten met hen. Ik ben er heel dankbaar voor dat Profesora Flor en Marianne me hun vertrouwen hebben geschonken en dat ik de leiding over deze dansgroep heb.

De eerste prijs voor Noemi en haar dansgroep.

We wisten dat onze deelname aan de wedstrijd een beetje ingewikkeld zou zijn, want we moeten allemaal huiswerk maken. Onze dagelijkse taak was om direct van school naar huis te gaan, te lunchen, twee à drie uur huiswerk te maken en dan te repeteren tot 7 uur 's avonds. De tijd vloog voorbij en ik was bang, dat we de dansen misschien niet op tijd geleerd zouden krijgen. Maar de leerlingen en onze wil om deel te nemen gaven ons het animo om door te gaan. Toen we hoorden dat we de eerste prijs gewonnen hadden, huilden we samen van geluk, vreugde en voldoening. We gingen de prijs in ontvangst nemen en zeiden tegen elkaar dat het de moeite waard was om zo nu en dan hard te roepen en wat discussies samen te hebben tijdens de repetities. We hebben allemaal één ding geleerd: dat we het niet altijd over alles eens hoeven te zijn, maar dat we ons wel altijd vol overgave moeten inzetten. Bovendien is dit voor ons een manier om iets terug te doen voor Hogar de Cristo voor alle inspanningen die zij zoveel jaren aan ons geleverd hebben en om de naam van het project hoog te houden. Natuurlijk heb ik in die tijd mijn studies niet verwaarloosd, want ik heb via Hogar de Cristo een gedeeltelijke beurs gekregen vanwege mijn

goede cijfers. Daarom ga ik er voor de volle 100% voor en ik doe mijn uiterste best, omdat ik iedereen heel dankbaar ben voor de steun die men aan Hogar de Cristo biedt. Dankzij deze steun hebben kinderen zoals ik een veilig onderkomen, zijn we gelukkig, voelen we ons gewaardeerd en gesteund. Door jullie steun leren ook wij dat we, het weinige dat we hebben, moeten delen met anderen, want dat is wat jullie ons laten zien dat door solidair te zijn met de andere deuren zich overal en altijd zullen openen. Ik ben dan ook heel blij dat ik jullie kan vertellen dat ik uitstekende cijfers heb op de Universiteit.

Hoewel het soms heel vermoeiend is blijf ik me inzetten, omdat ik wil studeren en hiermee mijn moeder de kwaliteit van leven wil geven die ze verdient. Ze heeft altijd heel veel en hard gewerkt voor mij en ik wil op een dag tegen haar kunnen zeggen: "Mamá, nu is het jouw tijd om te genieten". Jaren geleden hadden we een ongeluk gehad. Het was een vreselijke ervaring, maar iedereen van Hogar de Cristo heeft ons ook toen enorm geholpen. Hierdoor weten we wat waarden zijn en hoe we ons tegenover alle mensen moeten gedragen. We waarderen de steun van ons tweede thuis zo oprecht, dat ik dit project nooit zal vergeten. In de toekomst wil ik ook heel graag kinderen helpen die deze steun nodig hebben, zodat ze geen tijd noch geld verspillen. Ik wil hen helpen hun mentaliteit te veranderen van straatverkoper naar het worden van iemand met een mooi beroep.

Wat zijn we trots op een studente als Noemi!

Ik dank u mede namens alle kinderen die u misschien niet kunnen schrijven. BEDANKT dat u ons helpt om gelukkig te zijn, want dankzij jullie krijgen we kansen die we anders niet gehad hadden en eten we maaltijden die we anders niet hadden gegeten. Na deze woorden neem ik af-

scheid van alle donateurs en van jou, Profesora Marianne. Ik hoop je komend jaar weer te zien. Veel knuffels en kusjes en ik hoop dat Onze Lieve Heertje altijd voor jullie zal zorgen, omdat we jullie altijd in ons hart mee dragen. ❤️ Noemi.

Dankzij een mooie donatie hebben we dit jaar een onderwijzeres kunnen aanstellen, die huiswerkbegeleiding geeft aan de meisjes van Restaurando Esperanza. In onderstaand verhaal stelt Profesora Shirley zich aan jullie voor.

Mijn naam is Shirley Limache Neyra, ik kom uit een heel arm gezin en heb twee jongere zussen. Van jongs af aan heb ik gezien en geleerd dat je, met goed je best doen en hard werken, alles kunt bereiken waarvan je droomt. Dankzij het feit dat ik ben opgegroeid met alleen het hoognodige, leerde ik waarderen wat ik had en groeide in mij de behoefte om les te gaan geven, kinderen te gaan onderwijzen en begeleiden en datgene te delen wat ik van mijn ouders geleerd heb. Nu ben ik lerares, ik hou van mijn werk en ik voel grote voldoening wanneer ik nieuwe kennis kan onderwijzen. En nog meer wanneer ik emotionele ondersteuning, advies en een levensverhaal kan bieden dat de levensstappen van mijn studenten helpt begeleiden.

Huiswerkbegeleiding van Profesora Shirley.

Ik had het geluk om samen met mijn ouders op te groeien en te leren hoe belangrijk de steun van het gezin is, de warmte van een thuis. Maar helaas lag dit gelukkige gezinsleven niet voor mij weggelegd, want ik ben gescheiden en voed mijn prachtige vijfjarige zoon alleen op. Soms zie ik dat mijn zoon verdrietig is en boos, omdat hij niet dicht bij zijn vader kan zijn. Dit zette mij aan het denken over hoe pijnlijk en verdrietig het is om zonder vader op te groeien, een vader die met je kan spelen, je een knuffel en een kus kan geven en daarom probeer ik die leegte te vullen

in het hart van mijn zoontje. Door deze trieste ervaring probeer ik altijd mijn studenten de liefde en het begrip te geven waaraan het bij hen thuis vaak ontbreekt en probeer ik naar mogelijkheden te zoeken om de leegtes te vullen die kinderen en jongeren in hun hart met zich meedragen. Een vriend vertelde mij van de mooie kans om les te gaan geven aan de meisjes van het opvanghuis Restaurando Esperanza. Ik twijfelde geen seconde. Ik vond het een prachtig idee en een geweldige kans om dit te gaan doen. Het voelde voor mij meteen goed om deze meisjes te gaan steunen, omdat ik weet dat het niet gemakkelijk is om alleen te zijn en om mensen in je leven te moeten missen. Het raakte me te zien dat er mensen met een goed en groot hart zijn, zoals Sandra, Rick, Flor en Marianne, die hun leven eraan wijden om kinderen in nood te helpen en ik ben gelukkig dat ik hier een steentje aan mag bijdragen.

Huiswerkbegeleiding van Profesora Shirley.

Tijdens mijn eerste ontmoeting met de meisjes was ik ontroerd toen ik hun blijheid zag over het feit dat ik hen zou gaan helpen bij hun studie en nog meer toen ik een liefdevolle knuffel van hen kreeg. Inmiddels ben ik al enkele maanden bij hen en ik heb hoge verwachtingen van de resultaten van de meisjes. Ik heb er zin in om hen te helpen om op academisch-, emotioneel- en persoonlijk vlak het beste uit zichzelf te halen; om hen met raad en daad bij te staan en de aandacht en genegenheid te geven zoals een moeder zou doen. Ik merk dat ik in de loop der maanden echt een band heb kunnen opbouwen met meisjes. Ze vragen vaker en met meer vertrouwen om hulp. Dit vergemakkelijkt mijn werk, omdat ze vertellen hoe ze zich voelen en waarmee ze problemen hebben. Sommigen tonen frustratie als het huiswerk maken niet lukt en ik help hen om met die emoties te leren omgaan, omdat die niet goed

zijn voor hun persoonlijke- en academische ontwikkeling. De meisjes zijn positief en enthousiast over de geboden hulp en de verschillende uitgevoerde activiteiten, waardoor de communicatie tussen ons verbetert en door de vragen die ze nu durven te stellen zij de geboden lesstof sneller begrijpen. Ik vind het prachtig te zien dat er onder de meisjes een grote kameraadschap is, vriendschappelijke banden zoals tussen echte zussen; dit helpt mij bij het lesgeven en komt de ontwikkeling van hun onderwijs ten goede. Maar zeker ook dankzij het feit dat de meisjes als een team functioneren en dat zij elkaar steunen; op een positieve manier met elkaar meedenken en corrigeren, met als doel om elkaar te helpen en hun fouten te overwinnen. Ik heb al mooie verbeteringen bij de meisjes geconstateerd, zowel wat betreft het maken van hun huiswerk als hun gedrag en ik hoop dat dit effect zal hebben op hun schoolresultaten. Met jullie steun hoop ik dit de komende jaren uit te bouwen, zodat deze meisjes als zelfstandige vrouwen hun weg zullen vinden in dit leven. Ik dank jullie uit de grond van mijn hart voor jullie steun en wens jullie het allerbeste. Shirley.

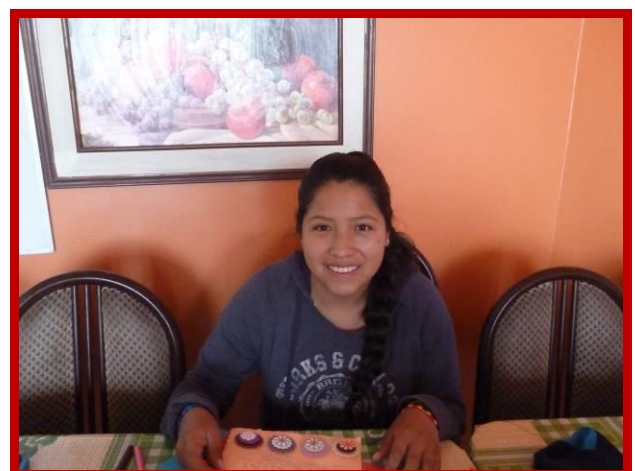

Brief van Maria de Los Angeles Anco Sisa *(opvanghuis Restaurando Esperanza)*

Ik schrijf deze brief om jullie te begroeten en jullie een beetje te vertellen over hoe het met mij en mijn studie op de Universiteit gaat. Mijn naam is Maria en ik ben geboren op 4 mei 2000. Toen ik nog heel klein was gebeurde er vreselijke dingen bij ons thuis. Mijn moeder verliet me heel jong en mijn vader heb ik nooit gekend. Nooit heb ik er bij mijn oom Luis en een tante naar gevraagd wat er zich in ons kleine huisje heeft afgespeeld. Nadat mijn moeder me had verlaten ben ik in een tehuis, Hogar Amor de Dios, geplaatst en op 13 januari 2012 ben ik overgeplaatst naar het opvanghuis Restaurando

Esperanza. Toen ik daar aankwam zat ik onder de luizen, presteerde heel slecht op school en had ik nooit geleerd om mijn huiswerk te maken. Met de hulp van Sandra en Rick wist ik van de luizen op mijn hoofd af te komen, leerde ik mezelf verzorgen, huiswerk maken en te wennen aan het leven in een gezin. Een gezin vol liefde en met veel nieuwe zussen, die nu mijn familie zijn. Met hun steun heb ik mijn slechte gewoontes afgeleerd en heb ik leren koken. Ik leerde verschillende gerechten klaarmaken, zoals snacks, gebak en desserts. Uiteindelijk heb ik de middelbare school afgesloten met zo'n mooie resultaten dat ik werd toegelaten op de Universiteit.

Bijna rond ik het derde jaar van mijn studie af aan de Alas Peruanas Universidad. Ik studeer Medische Technologie met als specialisatie Radiologie. Tijdens deze opleiding leer ik alles over X-Ray, Magnetische Resonantie Tomografie en Echografie. Ik vind deze studie heel interessant, omdat het deel uitmaakt van de studie Geneeskunde, een opleiding waarvan ik altijd droomde om die te gaan volgen. Wat ik vooral zo mooi vind, is dat je met deze studie leert echt samen te werken met andere mensen. Uit de fysiologie van het menselijk lichaam kun je waarnemen hoe mooi ons organisme is. Het vermogen tot zelfverdediging is gewoon een schoonheid. Daarom wil ik doorgaan tot het einde van de race, om zo andere mensen te kunnen helpen, net zoals jullie mij en mijn zusjes steunen.

De grote droom van Maria is arts worden.

Mijn plan was om na afronding van mijn studie te gaan werken en geld te gaan sparen om mijn studie Geneeskunde voort te zetten. Ik wil me gaan specialiseren in Cardiothorazale Chirurgie, zodat ik mensen kan helpen die zich financieel

gezien geen operatie kunnen veroorloven, hen een kans geven, zoals mama Sandra, papa Rick en jullie ons de kans geven om vooruit te komen in het leven. Ik wil mensen kunnen helpen om een gezond leven te leiden

Dit jaar kwam mijn tante, die ik tijdens mijn jeugd kende, terug uit Spanje en deed zich de kans voor om in Spanje medicijnen te gaan studeren. Hierdoor veranderde mijn plannen. Dit is de kans van mijn leven, om de studie te gaan doen waar ik altijd van droomde. Ik weet dat dit niet gemakkelijk zal zijn, dat ik in een wereld van andere gewoontes, levensovertuigingen en levensstijlen terecht zal komen. Maar toch wil ik deze gok wagen. Ik vertrek op 28 november a.s. met de zegen van mijn spirituele ouders Sandra en Rick. Ik vertrek vol verwachtingen en dromen, ik heb mezelf hoge doelen gesteld, maar ik weet dat ik die zal bereiken. Ik ben God zeer dankbaar voor jullie steun, de hulp van mijn internationale familie.

Claudia Nilda wordt psychologe.

Tot slot wil ik jullie intens bedanken voor de kansen die jullie mij en mijn zussen bieden. Dankzij jullie warme zorgen kan niet alleen ik studeren en mijn droom realiseren, maar ook mijn zus Claudia Nilda, die dit jaar psychologie is gaan studeren aan de Universiteit. Bedankt voor jullie nobele hart, jullie zijn een inspiratie voor mij om te blijven knokken voor mijn doelen en dromen. Ik vraag dat God jullie zegent en ik hoop jullie ooit te ontmoeten, zodat ik jullie kan zeggen dat ik heel veel van jullie hou. Dank voor alles! Maria.

Brief van María Elena Abella *(opvanghuis Nuestro Hogar)*

Mijn naam is Maria Elena en ik ben al 25 jaar directrice van het opvanghuis Nuestro Hogar in

Arequipa, Peru. Ruim 5 jaar geleden leerde ik Marianne en Flor kennen. Hierdoor genieten we al vele jaren van de samenwerking met Kinderen van de Zon en van de prachtige workshops die zij onze kinderen bieden. Dit was wat ik voorheen altijd ongelofelijk miste voor onze kinderen. In de loop der jaren heb ik het gedrag van kinderen zien veranderen. De problemen die zij hebben komen niet alleen voort uit financiële armoede, maar zeker ook door de economische, politieke en materiële omstandigheden in Peru. Maar er is een ding dat nooit veranderd, ook deze kinderen hebben nog steeds behoefte aan aandacht, liefde, warmte en veiligheid.

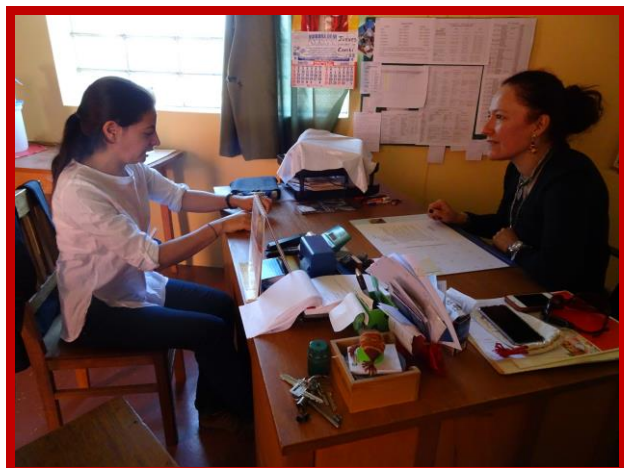

Flor geeft een workshop aan de niños van Nuestro Hogar.

Deze kinderen hebben door hun gedrag veel problemen op school met hun leerkrachten, klasgenoten en bij ons in het opvanghuis. Ze staan negatief in het leven en reageren ook op deze manier. Hun ouders hebben hen geen sociale vaardigheden geleerd, omdat ze die zelf ook niet hebben. Dit is niet alleen nu een probleem, maar zal ook hun leven als volwassenen beïnvloeden. En als we hier niets aan doen zal waarschijnlijk de geschiedenis zich herhalen en zullen zij hetzelfde gedrag doorgeven aan hun toekomstige kinderen.

Daarom zijn de workshops, die Flor aan onze kinderen geeft, voor hen de meest positieve invloeden die ze kunnen krijgen in het kader van het werk dat we binnen onze instelling doen. Het is moeilijk om van elke workshop precies aan te geven wat deze lessen de kinderen en jongeren brengen, omdat Flor zeer uiteenlopende onderwerpen behandelt, zoals lessen over empathie, zelfrespect, agressieregulatie, hun levensproject, eigenwaarde en zelfvertrouwen, normen en waarden, seksueel misbruik en huiselijk geweld, kunst en cultuur. De didactische en dynamische wijze waarop Flor

deze onderwerpen behandelt, maakt dat de kinderen actief deelnemen. En natuurlijk zijn de pubers soms terughoudend en afwachtend tijdens de lessen, maar door de actieve wijze van lesgeven weet Flor ook deze jongeren te boeien en aan de praat te krijgen.

Maria Elena (r.) overlegt met Flor over de workshops.

Soms is het moeilijk om de resultaten op de korte tijd te zien. Maar doordat Flor de leerkrachten motiveert om de behandelde stof ook toe te passen in hun lessen, onthouden leerlingen wat ze geleerd hebben en passen zij de verworven kennis beetje bij beetje ook toe in hun dagelijkse leven. In opvanghuizen en op scholen worden dit soort workshops nooit gegeven, hetzij door gebrek aan kennis of financiële middelen. Met als gevolg dat de problemen van de kinderen alleen maar groter worden en daarmee ook de problemen thuis en in ons opvanghuis. Wij zien nu hoe belangrijk het is om met kinderen op een leuke en interactieve manier te praten over onderwerpen, die vanuit verschillende invalshoeken kunnen worden benaderd. Het essentiële is dat het onderwerpen zijn die over het leven zelf gaan, adviezen en ideeën die hen proberen te helpen vooruit te komen in hun leven. En dat het hen hierdoor vooral duidelijk wordt, dat er geen enkel onderwerp is dat niet kan worden besproken en uitgediept. Hierdoor leren zij wat voor hen belangrijk is en goed voelt, kunnen ze hun kwaliteit van leven verbeteren en ontdekken ze wat voor hen de beste manier is om de verschillende uitdagingen aan te gaan die op hun pad komen. Dat is het maximale resultaat dat we zoeken. Daarom waardeer ik enorm de steun die wij al jaren van Marianne en van haar organisatie krijgen, zodat onze kinderen ondanks hun moeilijke achtergrond uitgroeien tot evenwichtige volwassenen. En natuurlijk ook diepe dank aan jullie allen, omdat we zonder jullie steun niet op

deze workshops zouden kunnen rekenen. Een omhelzing, Maria Elena.

Beste wensen

Lieve vrienden, op de drempel van het Nieuwe Jaar dank ik jullie uit de grond van mijn hart voor het in ons gestelde vertrouwen en wij hopen met jullie steun ook in het nieuwe jaar weer veel kansarme kinderen kansrijker te maken.

Mede namens het bestuur van Kinderen van de Zon wens ik jullie warme Kerstdagen en een zonnig Nieuwjaar.

¡Muchas gracias! Marianne.

Een Gelukkig Kerstfeest vanuit Peru voor jullie allen.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Ten name van

Stichting Kinderen van de Zon,

Land van Ravensteinstraat 31, Uden.

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2020.

Marianne Schepers-van Weert.